בסוד שיח

סיפור מהחיים
סיפור מהאינטרנט

בפינת הדיונים ב"שמחה והאמונה" (מכון מאיר), גיליתי שבת פרשת כי תבוא, מביא ראש הכולל בישיבת מעלה אדומים ומרבני "צהר", הרב אלישע אבינר שליט"א, שני מכתבים של שני נשים שכאבו באתרי דימה באינטרנט ומבקשים עזרה להיחלץ ממצבם.

שני הנשים הללו הם "כפי קטן". מספר רב של נשים ונערות הר סכים "ישישים" בתחום המין כתוצאה מגלישה לאתרים הנ"ל, וחוב הסרגירות המתפתחות מכך, אינן מניעות כלל לתקשורת.

אני מחזיר כאן את הדברים האת המתנכים כי הטלפונים הסלולרים והטלפון הרגיל של בוק הסכו בית־בשת לכל רבני "סלקום" בפירוה שפורסם ואני מזמין את כל המראשמים כאן, להגיב אותי על הצעות ריבה. ומי שמכר בסיעת המספר"ל כי "הכסים והחיכודיות" בטלפונים הנ"ל הם בית־ספר לעלמות ועלמים תמימים מעפולה עלית – תרם/ה תרומה משמעותית להידרדרותה הערכית של החב־רה בישראל.

יש לציין, כי שר התקשורת, אחד אולמרט, היה פתוח לאוזניות של "המועצה לשלום הילד" ונהרסים אחרים, וביקש לצמצם את הנר־שה לאתרי הזימה, אלא שכל מה שנקבע – נשקף. התבריות מסרבות לוותר על כספי כבר ומוצאות דרכים לגשל ולעקוף את כל מה שנאר־סר עליידי אחד אולמרט.

במאמרו הבא אמור הרב אלישע אבינר שליט"א להציע: "כיצד אנ־חנו צריכים להגיב בפני תופעה זו מה עושים מהי התערוכה" אני ממתין בסקרנות רבה למאמר הזה. אבל, בשם הערבות ההדדית שאני מאמין בה בכל לב, הגיעה, לדעתי, השעה, שכל רבני הציונות הד־תית ובמיוחד רבני "צהר" המבקשים, בצדק, להיות נוכחים ב"כיכר השוק", שיפעילו לחץ כבד לחיסול העולם התחתון הפרוע ברישתי ובחסות חברות נבברות. בידי ושמר רב (שקלט) על הסכנה שבאתרי הנ"ט בטלפונים הסלולריים ושל "בזק".

העולם המערבי משלם מחיר־יקר כתוצאה מהתמכרות לאינטר־נט ולא מעט בספרים ראו אחד בשנים האחרונות המפרסים את נזקיו. אחת מרשתות הסלולריה באר"ב עורכה מחקר מקיף על נזקי האינ־טרנט והתוצאות שעלו ממנו קשות ביותר.

אני מביא כאן סיפור קצר המסתיים בימים אלה בעצמת־נפש רבה מאוד, לידיעתכם ולתשומת־לבכם. (אחר מבני משפחתי הובא במדר הסרגירה המשפחתית האחת).

בעל חברה הקשורה ברכבים המתגורר במרכז הארץ, שב לביתו מיום של עמל ולהתפתעה לא מצא את רעייתו בבית. טילפן לסלול־רי שלה ולא נענה. טילפן לקרובי המשפחה, שאל את הילדים ולאיש לא היה מושג אנה פנתה הרעייה. באוזירה של כותרות על חטיפות אפשריות, פנה הבעל למשטרה. זו הסבירה לו כי על־פי הנוהל יש להמתין 24 שעות עד שהיא מתחילה בחיפושים. עד שעברו 24 השר עות המסיר הבעל 24 שנים מוזיו. הוא מיהר למשטרה וביקש שתפ־עיל מיד את מערך החיפושים שלה. היא עשתה זאת לא לפני שהציגה כמה שאלות לבעל, האם נהג באלימות כלפי אשתו וכיו"ב. הבעל הבהיר כי חייו היו שלווים, נשולים כל מתח שלילי וכי הילדים הנמצאים בבית הם עדיו. "רק השתבה שרתה ביניהן". לא עברו אלא כמה שעות והמשטרה חזרה אל הבעל ובירה פלט מחשב המוכיח כי האשה עזבה את הארץ בדרכה לאר"ב. ותוך פרטי איתר את האשה במהירות וכך נתגר קשה טלפוני בינה לבין הבעל. האשה גילתה לב־עלה כי מזה כמה חודשים קיימה יחיזות באמצעות האינטרנט עם גבר – שיחות שנסתיימו בסיפה לאר"ב. אין לה טענות כלפי הבעל אבל זה, היא מבקשת להיפרד. הבעל ביקש שתגיע אליו בהקדם כמה שהבהיר כי אין בכוונתו להפריע לה בדרכה החדשה. הבעל נשאל כיצד הוא עומד על כך בשתיקה ותשובתו היתה: היא היתה רעייה נה־דרת ואמא טובה לילדים, לא נתר־לי אלא לזרים ידיים. המקרה הזה הוא אחד מני רבבות רבות. משפחות רבות נהרסות ללא סיבה הנתי־רון הידוע כי "בכל האת, בתשתית, כגראה היחסים בין הבעל האשה היו תקועים" – אינו עומד במבחן. גם לא במקרים הסרבים באשר הבעל והא הגולש, שמצא את בחירת־לבו. רוב ההיסרויות הללו מס־תיימות רע, אלא שאת הקרע המשפחתי לא ניתן עוד לאחות.

"לשתף תמאת רובך", יותר נכון בתוך הבית תמאת רובן וכראי שהורים למען ילדיהם ולמען עצמם ושלמות משפחתם יתקנו בוב־מרגע חמסים שיימנעו הס משפחתי הס נישמתי. אין חוג רחי שהאינטרנט והטלפונים הסלולריים לא פגעו בו, המהנינות החיובית של הציבור הדתי כבר מרגיעת לכך.

הצעה למנועות אחרי חמש שנים

אדונה של הרבנית חנה רובין ע"ה הגיע ארצה בראשית השבוע מארה"ב והיא נסמנה במקום הראוי לה: ולקת תלמידי הבעש"ט שבבית העלמין הישן בטבריה.

סיפור חמש שנותיה האחרונות פשוט מרהים. הרבנית שהיא זוגתו של האדמו"ר שליט"א ממראי ונשיא התאחדות הרבנים בפלדלפיה, ניידיוק, וחלתה לפני מספר שנים הסרגאים איתרו גידול ממאיר. הוזלו הטיפולים ובינתיים הגידול התפשט לריאות. הרבנית הנדקת עברה סבל רב הסרגאים ביקשו להקל עליה באמצעות ניתוחים. ני־תוח ועוד ניתוח ועוד ניתוח עד שהרימו יריים והבהירו למשפחה כי אין עוד מה לעשות וכי ימיה ספרים, (בדרכם של חסרים מסריימים שהפכו גם קצבי־חזים). הבעל האדמו"ר לא הרים יריים וביקש מק־רוב משפחה לשכוד לו חוד במירון. הוא הגיע אדמה, עלה לציון הד־שב"י ושכל את ספר התהלים ברמעותיו. כעבוד מספר שעות יצא מהציון וביקש מאותו קרוב משפחה שימצא עבורו צעירה יתומה הע־מדת להינשא וכי כל הוצאות החתונה על חשבונו. ומצאו יתומה רק מאב והוא בקשה רק יתומה מאב ומאם. במצאה הכלה עם הנתונים הללו רחל"ל האדמו"ר עמד בהתחייבותו. (למיטב הידיעה, הוא לא גילה תחילה כי הוא הממן וכי הוא זה שמחפש את המצוה המיוחד רת הזאת).

זמן קצר לאחר תתונת היתומה, עברה הרבנית סירדות צילומים, ולתדהמת הסרגאים "הגידול נעצר ואין לזה כל הסבר רפואי". וכך היה עוד חמש שנים לאחר שהסרגאים הבהירו כי "זה שאלה של שבר עות בסקרה הסוכ".

בלוויתה הושלמו הסרשים החסרים.

הבעל האדמו"ר לאחר שסיים את אמירת התהילים ליד ציון הד־שב"י ביקש מיוצר האדם וקצב שנתיו כי יוסיף לוזנעו עוד חמש שנים נוכות רבי שמעון בר־יוחאי, ועם הבקשה נדר נדר כי ישיא כלה יתומה ויראג לכל צרכיה.

שני הנדרים עמדו ב"הכסב" הקדוש הזה. ובידוע הוא שמצות הכ־נסת כלה ניצבת בתפילתנו תפילת השחר, בין "ביקוי תולים" לבין "הלוחית המת". זת"ע.

"דבר מבהל ומצוה לפרסם"

בשיחת קודש של האדמו"ר מהולבוא שליט"א על פרשת כי תבוא, הוא התייחס לפסוק "אחד מקלה אביו ואמו וגו'". הנה קטע מתוך השיחה האת המסבירה גם מדוע יותר את פירוש ה"על אמא שתמצאנו לפניך בזילזול הדרים והמרים".

"שמעתי מיזהרי ששמע מבעל ה'קהילות יעקב', ה'ס טיימלער' זצ"ל, בתקשה קשה מאוד אצל יהדים כשבצע־רים בני תורה יראי ה' הלכו לשלמם, ובבנתו אליו עסקנים לזתן בדבר אותם משפחות שנותרו כך באניה סדוסה בלב ים, ואמר הסטיימלער', דבר מבהיל ומצוה לפרסם, שרובא ודובא מאלו שנפטרו היו חשובים יותר מאבותיהם, לפי שאבותיהם היו כולם בני תורה ששרד את השואה, ולא היתה להם אפשרות לישב וללמוד בצורה נאותה אחר הכ־לחמה, ולא היו בני תורה, אלם בניהם ישבו ולמדו, ובכר שך הזמן התגבשה בלבם מחשבת פשול ולזול מה באבותיהם שאינם יושבים על אנרי התורה כאותם, והדגי־שו את עצמם בדרגה גבוהה מאבותיהם. אמנם כיבדו אותם והבינו שלימוד התורה נמצע מהם בע"כ, אבל אפ"כ נתגבה בלבם ההרגשה, שהם סובים ונעלים יותר. ועל זלזול האב ואמי בדיוקו קל הבסיעה תורה קיצור ימים, על כן דברו הנהראים של הסטיימלעד' זצ"ל. נמצא א"כ שכל ציר החיים תולה בזה הענין ומי הגבר אשר לא ישים אל ליבו דברים אלו.

*

כתיב במשלי (כג כב) "שמע לאביך זה ילדך ואל תבזו כי זקנה אמך"; (ל יז) "עין תלעג לאב ותבוז ליקהת אם יקדוה עריבי נחל ויאכלוה בני נשר". ובירש"י ביאר "קשה אם – קמטים הנקבצים ונקהין בפני אמו". מחשבת ולזול קטנונית יכולה להתגבר בלב איש צעיר ולבוז לאמו משום קמטי פניה, מחשבה האומרת לו לאדם בתת הבריות, שער ברת היותר צעיר מעמידה אותו בדרגה של חכם ומבין. אבל זו טעות נוראה לפי שלמעשה, המהות הצעירה היגה סיבה לשפות, כרכתיב (איוב לב ז) "אמרתי ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה". ובע"כ (יט) אי "שבתא בביתא – סימא בביתא" וכהסבר רש"י שם, סימא – מסתתן, משום שניסיון החיים מלמד את האדם הדבה מאוד, וכראי בקי רושין (לב.) "ר' יוחנן והה קאי מקמי סבי דארמאי, אמר: כמה הדפתקי עדו עלייהו הגני". ועל כן סבתא בביתא היא מסתתן, והצעיר המייחס לעצמו חשיבות מתחת צעי־רותר טועה טעות חמורה.

והנה עוון זה של זלזול בהדרים הוא כל כך חמור עד שמצאנו להאד"ר הקדוש שכתב, שרוקן אמנו לא זכתה לגדל את בניה משום שרימתה את אביה ולא כיבדתו שלא קמה בפניו, על אף שאביה היה עובד אלילים שפל, והיא נתכוונה לטוב, מ"מ מכיוון שגרמה לו לצער נעבשה, בע־ניין זה של גידול בנים, הוא מבהיל על הדעיון.

*

שמעתי ממר"ח הרב יעקב יצחק ויסבלום זצ"ל ששמע איש מפי איש אודות ה'הק"ר' יזוקאל משיאוזא זי"ע בנו בכודו של בעל ה'דברי חיים" מצאנו זי"ע, ששמו הלך לפניו עוד בחיי אביו, ששלח לו אביו שיבוא לדון עימו בעזמק הסוגיה בדיני ערנה שבאה לפניו. כיוון שהגיע לאכסניתו ביקש להביא לפניו שר"ע זי"ד, אמר לו השליח שמא טעיתם וכוונתכם היא לאהר"ן שם כתובים דיני ערב־נה, נענה ואמר לו ה'הק"ר' יזוקאל, ענייני ערנה נהירין לי, ואין לי צורך לחזור עליהם פתה, אולם עלה חשש בלבי שמא בהתת הויכוח עם אבי הק' אעבוד ח"ו על כי־בוד אב, – חמורה שבחמורות, ועל כן בדצוני לעבור על הלכות אלו בטרם אדון עם אבי בענין הענוגה.

הלכה למעשה

אנו חייבים לעבוד על כך להשריש בלבנו ובלב כל אחד ואחד העדכה לאדם שאינו צעיר עוד, שהדי בזה תלויה הגאולה, ובדור אשדון באמת דאים שהמחשבה אר־דות הזיקנה, והבוז לזיקנה קנים שביתה בלבבות עם יש־ראל, בייחוד בגלל כל השיפרים והיכולות המכנולוגיות החדשות, שלמבוגרים אין שימוש ומושג בהם, דבר זה גורם להתגברות הזלזול, בכך שדאה שבזמן שאביו מבד־בו את זמנו ומשקיע מכחו לעשות דבר מה, הוא עושה זאת בדיע כמיטיא".

schiffs@013.net.il

אהוד בר־לוי עם דיסק חדש

הוא נשא את הביני "המלחין והמדריך", אבל היום כשהוא נשוי, אב לשניים ומקבל קהל בסבר פנים יפות במשרד הפנים בכפר־סבא, נקרא לו בשמו, "יגודל מרבן שמר".

בר־לוי הוא מעיין נרבע ממש של גיבורים והכל משודרי הק־דושה ועבודת האדמה. לכבוד בנו שזה עתה נולד, אלנתן שמ־רים ני" הוא הציגה לאוד־שלם דיסק חדש הנושא את השם "שומר ישראל". "ילבי אומר לי שיום ישראל זקוק עתה לזמרה שמירה. לשמירה מעולה ומנגינות, ביחוד, יכולות להיות מלי־צות יושר".

דדי גראוסר הגולל וידון בר הנהוד מסכבים בדיסק החדש שבו עשרה שירים ויש להניח שעוד מהם שיבש הדיו של השר רות הללו, כבר ייצא דיסק חדש. יישר כוח אחזק.